

ха да изличават всичко българско. ~~И~~ Закриваха се училищата на блажения Климент, глъхнеше в черквите българското слово. И людете дирели забавление в учението на богомилите, което се разпространявало с бързината на огъня и обхващало много души. Врачове припомняли времето на Боян чародеят, когато по българските земи имало изобилие от пшеница, ~~ж~~ ~~ж~~ мед и мляко и вино, а данъкът бил само по едно яйце и лъжица масло, и вряло и кипяло от всяко божие дарование... Нарекли ^{ли} еретици, прокляли ги, а кръстоносни чуждоземци грабел и палели, убивали и отвлечали вредом гдето минели през българските земи... Но народът чакал своя час и уречените от съдбата люде..."

/Мрачевината почва да чезне, все по-ярка светлина залива шринките сенки. Припрени призови от боен рог. Стичат се люде с тояги, лопати, оръжия, около двама мъже: Асен и Петър. Те си подават ръка. Пак се вдига лъвското знаме. Чува се победна бойна песен. Калоян. И той слага ръка върху съединените десници на братята си./

Летописецът чете:

" Два еритака може да ги храни един храст, двама князе могат да стоят на чело на един народ когато верна обич и преданост стоят по-горе от лични облаги и честолюбиви пориви. Победата увенчава едно дело само там където всеки дава всичко което има за общото добро. Братя Асеновци помогнаха на своя народ да се освободи защото дадоха всичко което имаха, дори и живота си, без да искат нищо за себе си.

Петър беше мъдър, Асен беше смел, Калоян беше мъдър и ловък, смел и непоколебим. Така, със своето дело те довършиха започнатото през вековете от Аспаруха, отмъстиха за ослепените Самуилови войници, възвърнаха българското слово и българската писменост там където ги бяха издигнали Борис и Климент. С мъдрост и смелост, с доброта и твърдост Иван Асен ~~и~~ втори изпълни блена на ~~и~~ Крума и Симеона.

Тъй ка то ни спомня за тия славни времена с ешената Асенова колона в храма "Четиридесет мъченици" край брега на Янтра, под непри-